

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/99/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120011755
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2120011755.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., D. XXXX/XX, C., a spol. pre prečin krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 20.12.2022, sp. zn. 4T/65/2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.1.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno d), písmeno e), odsek 2 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému A. B..

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

A. B. E. F. G. H. I. , nar. XX.XX.XXXX v C., trvalé bydlisko D. XXXX/XX, C., adresa na doručovanie písomností J. XXX/XX, K. B. A.

odsudzuje:

Podľa § 212 odsek 2 Trestného zákona, s poukazom na § 36 písmeno l), § 37 písmeno m), § 38 odsek 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona ho súd na výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) zo dňa 20.12.2022, sp. zn. 4T/65/2020 boli obžalovaní B. D., A. B. (ďalej aj „obžalovaný“) a L. I. uznaní za vinných z prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 20.09.2019 v čase o 12:39 hod. v kníhkupectve Martinus v obchodnom centre City Aréna v Trnave na ulici Dolné Bašty 14 po predchádzajúcej vzájomnej dohode odcudzili z predajných priestorov vystavený tovar a to 118 ks ponožiek rôzneho druhu a veľkosti takým spôsobom, že ich vzali z hákov na drážkovej stene a vložili ich do príručných tašiek, ktoré si priniesli so sebou a potom z priestorov predajne odišli s tovarom bez zaplatenia, čím svojim konaním spôsobili spoločnosti Martinus, s.r.o., so sídlom Gorkého 4, 036 01 Martin, IČO: 45 503 249 škodu vo výška 435,38,-€, pričom obž. B. D. sa skutku dopustil, hoci bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 31.07.2019, sp. zn. 5T/239/2015, právoplatným dňa 05.09.2019 odsúdený pre prečin krádeže formou spolupáchatelstva podľa § 20, § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona účinného do 31.07.2019,

obž. A. B. sa skutku dopustil, hoci bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 26.09.2018, sp. zn. 2T/53/2018, právoplatným dňa 19.08.2019 odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona účinného do 31.07.2019, z časti spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a

obž. L. I. sa skutku dopustil, hoci bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.12.2017, sp. zn. 1 T/59/2017, právoplatným dňa 17.01.2018 odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona účinného do 31.07.2019.

Za to obžalovanému A. B. okresný súd uložil podľa § 212 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 36 písmeno l), § 37 písmeno m), § 38 odsek 2 Trestného zákona a § 54 Trestného zákona trest povinnej práce vo výmere 300 hodín. Podľa § 55 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona bol obžalovaný povinný trest povinnej práce vykonať najneskôr do jedného roka od nariadenia výkonu trestu, a to osobne a vo svojom voľnom čase, bez nároku na odmenu.

Obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení v zmysle § 257 Trestného poriadku urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, ktoré vyhlásenie okresný súd prijal a vykonal dokazovanie len k výroku o treste.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že okresný súd z odpisu registra trestov zistil, že obžalovaný bol 8-krát súdne trestaný najmä za majetkovú trestnú činnosť, pričom žiadne odsúdenie nie je v súbehu so skutkom v tejto trestnej veci, preto obžalovanému okresný súd ukladal samostatný trest. U obžalovaného bola zistená jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona, že sa priznal ku skutku a tento úprimne oľutoval, a jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, že už bol v minulosti odsúdený, preto mal súd obžalovanému ukladať trest v základnej trestnej sadzbe od 6 mesiacov do 3 rokov.

Súčasne okresný súd zistil, že obžalovaný skutok v danej trestnej veci spáchal počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia Okresným súdom Bratislava 2, trestným rozkazom zo dňa 28.6.2017, sp. zn. 0T/228/2017, ktorého výkon podmieneného trestu bol obžalovanému neskôr nariadený a tento už má vykonaný. Z tohto dôvodu okresný súd nemohol ukladať obžalovanému trest odňatia slobody podmienne odložený na skúšobnú dobu, avšak súd mal za to, že s prihliadnutím na charakter trestnej činnosti (krádež ponožiek), osobu obžalovaného, ktorý má len 25 rokov, po výkone trestu si založil rodinu, stará sa o dve maloleté deti a po spáchaní tohto skutku už nemá iné odsúdenia, hoci ide o majetkového recidivistu a vykonal aj nepodmienené tresty odňatia slobody, bude na jeho nápravu a ochranu spoločnosti postačovať aj alternatívny trest povinnej práce v maximálnej zákonnej výmere 300 hodín, a to vzhľadom na trestnú minulosť obžalovaného a na potrebu generálnej prevencie. U obžalovaného mal okresný súd za to, že manuálna práca môže pomôcť obžalovanému udržať si stály pracovný návyk, začleniť sa do pracovného procesu, resp. do života bez páchania trestnej činnosti, a trest povinnej práce nebude takým zásahom do rodiny obžalovaného.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní, prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátor“) podal odvolanie do výroku o treste vo vzťahu k obžalovanému A. B. a vo vzťahu k ostatným obžalovaným sa vzdal práva na podanie odvolania. Obžalovaný A. B. sa vzdal práva na podanie odvolania, rovnako ako ostatní dvaja obžalovaní.

Prokurátor odôvodnil odvolanie písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 14.2.2023, kde uviedol, že trest uložený obžalovanému A. B. považuje za neadekvátny, neprimerane mierny a nezohľadňujúci všetky kritéria ukladania trestov. Obžalovaný je špeciálnym recidivistom, ktorý bol pred spáchaním skutku päť krát právoplatne odsúdený za úmyselnú trestnú činnosť, z toho štyri krát za trestný čin krádeže, pričom ani plynúca skúšobná doba podmieneného odsúdenia vo veci Okresného súdu Bratislava 2 vo veci sp. zn. 0T/228/2017 mu nezabránila nie len v spáchaní skutku v danej trestnej veci ale ani v spáchaní ďalšej trestnej činnosti, a to prečinu výtržníctva v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví, za čo bol odsúdený Okresným súdom Bratislava 2 vo veci sp. zn. 6T/7/2019. Prokurátor nepovažoval za dôvodné konštatovanie okresného súdu, že obžalovaný sa po spáchaní skutku v tejto veci už nedopustil inej trestnej činnosti, nakoľko bolo potrebné zohľadniť, že obžalovaný v rokoch 2020 a 2021 vykonával nepodmienené tresty odňatia slobody, pričom posledný trest vykonal 30.12.2021. Prokurátor poukázal na to, že okresný súd nezisťoval ako sa obžalovaný správal vo výkone trestu odňatia slobody, akú má v mieste bydliska povest' a z akých zdrojov si obžalovaný po výkone trestu zabezpečoval prostriedky na život. Podľa prokurátora možno u obžalovaného účel trestu dosiahnuť len uložením

nepodmienečného trestu odňatia slobody. Prokurátor navrhol napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušiť a uložiť obžalovanému pri rovnomernom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ktoré okresný súd správne zistil, nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktorom dokazovanie nedoplnil, nakoľko žiadne návrhy v tomto smere neboli. Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolaniu vyhovieť v zmysle písomného odôvodnenia odvolania. Obžalovaný nebol na verejnom zasadnutí prítomný, avšak upovedomenie o termíne verejného zasadnutia mal doručené fikciou doručenia na adresu, ktorú obžalovaný uviedol na doručovanie písomností.

Podľa § 315 Trestného poriadku, o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 odsek 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1.

Podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 odsek 2 Trestného poriadku, ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 odsek 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd ako súd odvolací, postupom uvedeným v ustanovení § 317 odsek 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená - prokurátor, a to proti výroku o treste vo vzťahu k obžalovanému A. B., proti ktorému odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone.

Senát krajského súdu preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým prokurátor podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné.

Okresný súd pochybil, keď obžalovanému ukladal trest povinnej práce za trestný čin krádeže, napriek tomu, že obžalovaný bol pred spáchaním tohto skutku právoplatne päťkrát odsúdený, z toho štyrikrát za prečiny krádeže, a to v priebehu len troch rokov, pričom skutku v tejto trestnej veci sa dopustil v priebehu skúšobnej doby podmieňačného odsúdenia, v ktorej spáchal aj inú úmyselnú trestnú činnosť, za ktorú bol taktiež odsúdený. V prípade obžalovaného predchádzajúce podmienené tresty odňatia slobody, či upustenia od uloženia súhrnného trestu, nemali na obžalovaného žiadny výchovný účinok k vedeniu riadneho života. Trest má však okrem výchovnej funkcie plniť aj ochrannú funkciu tým, že zabráni obžalovanému v páchaní ďalšej trestnej činnosti.

Pri určovaní druhu a výmery trestu súd prihliada najmä na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy. Vyhodnotením týchto skutočností nebolo možné dospieť k záveru, že na nápravu obžalovaného a súčasne ochranu spoločnosti bude postačovať trest povinnej práce. Obžalovaný sa dopustil krádeže 118 ks ponožiek spolu s ďalšími dvomi spolupáchateľmi tak, že tieto zo stojana vložili do prinesených tašiek, čo svedčí o konaní v priamom úmysle zo zisťným motívom a vopred pripraveným spôsobom za účasti viacerých osôb, čo zvyšovalo úspešnosť krádeže. Súčasne bolo potrebné zohľadniť, že obžalovaný bol pred spáchaním skutku v priebehu troch rokov štyrikrát odsúdený za krádeže a plynul mu druhý rok trojročnej skúšobnej doby podmieňačného odsúdenia, v ktorej sa okrem skutku v tejto trestnej veci dopustil aj ďalších dvoch úmyselných trestných činov, a to prečinu výtržníctva v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví, za čo mu bol uložený nepodmieňačný trest odňatia slobody. Z uvedeného je zrejme, že na obžalovaného tresty nespojené s nepodmieňačným odňatím slobody nemali žiadny výchovný ani preventívny účinok. Rodinné pomery obžalovaného nemohli byť takým významným faktorom na neukladanie nepodmieňačného trestu odňatia slobody, nakoľko obžalovaný o svojich rodinných pomeroch vedel, a napriek tomu sa v skúšobnej dobe podmieňačného trestu odňatia slobody dopustil nie len skutku v tejto veci, ale aj inej trestnej činnosti. Taktiež nebolo možné prihliadnúť na skutočnosť, že po spáchaní skutku v danej trestnej veci sa obžalovaný už nedopustil konania, za ktoré by bol odsúdený, na čo poukázal okresný súd, keďže bolo potrebné prihliadnúť na fakt, že obžalovaný bol v priebehu rokov 2020 a 2021 vo výkone trestu odňatia slobody, keďže vykonával tresty vo výmere 16 mesiacov a 8 mesiacov, a súčasne nie je pravdou, že by sa obžalovaný po skutku v danej trestnej veci, ktorých spáchal dňa 20.9.2019 už nedopustil trestného činu, keďže v Rakúsku bol odsúdený za krádež, ktorej sa dopustil dňa 27.9.2019. Možnosť nápravy obžalovaného uložením trestu povinnej práce za rovnaký trestný čin, za ktorý mu bol opakovane uložený podmieňačný trest odňatia slobody, v ktorého skúšobnej dobe spáchal opätovne krádež, je prakticky vylúčená.

Vzhľadom k tomu, že okresný súd napadnutým rozsudkom porušil ustanovenia Trestného zákona ohľadom účelu trestu a uložený trest bol neprimerane mierny, bolo potrebné výrok o treste vo vzťahu k obžalovanému A. B. zrušiť, pričom krajský súd vo veci sám rozhodol, a to v neprospech obžalovaného na základe odvolania prokurátora.

Z vykonaného dokazovania mal aj krajský súd za preukázané, že u obžalovaného existovala jedna pohľadujúca okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona, keďže sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, a jedna príťažujúca okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, že už bol za trestný čin odsúdený, teda základná trestná sadzba podľa § 212 odsek 2 Trestného zákona vo výmere 6 mesiacov až 3 roky sa nemenila. Krajský súd obžalovanému ukladal trest odňatia slobody, ktorý druh trestu považuje z hľadiska účelu trestu za zákonný, pričom mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, teda na dolnej hranici trestnej sadzby, s ohľadom na všetky okolnosti skutku ako aj osobu obžalovaného. Trest dlhšieho trvania nepovažoval krajský súd za dôvodný prihliadnúc na vyhlásenie viny obžalovaným ako aj na charakter spáchaného trestného činu a spôsobený následok. U obžalovaného nešlo o ojedinelý exces v jeho správaní ohľadom majetkovej trestnej činnosti, nakoľko už bol za rovnaké trestné činy potrestaný podmieňačnými trestami odňatia slobody, či upustením od uloženia súhrnného trestu, preto na obžalovaného môže mať výchovný efekt

k vedeniu riadneho života len trest odňatia slobody. Nápravu obžalovaného uložením trestu povinnej práce ako alternatívneho trestu k trestu odňatia slobody, nemožno očakávať, preto bolo dôvodné ukladať obžalovanému trest odňatia slobody.

K samotnému trestu je potrebné uviesť, že je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchateľa a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchateľa si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchateľa. Záver súdu o možnosti nápravy páchateľa musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchateľov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchateľa a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchateľmi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchateľov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchateľa trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchateľa a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Okresný súd v napadnutom rozsudku opomenul vyhodnotiť, či prijatí vyhlásenia viny a teda vyvedeniu trestnej zodpovednosti obžalovaného, ktorý spáchal prečin, nebráni tzv. materiálny korektív, ktorý je vyjadrený v ustanovení § 10 odsek 2 Trestného zákona, a podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchateľa je jeho závažnosť nepatrná.

Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 odsek 2 Trestného zákona aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty nejakého prečinu je vyššia ako nepatrná. Stupeň závažnosti činu má zásadný význam pre rozhodnutie o základnej otázke trestného konania (otázke viny a trestu).

S ohľadom na spôsob vykonania činu, kedy obžalovaný spoločne s ďalšími dvomi spolupáchateľmi odcudzil 118 ks ponožiek do prinesených tašiek, spôsobil škodu 435,38 eur, konania sa dopustil v priamom úmysle a zo zisťným motívom, bolo potrebné vyhodnotiť, že miera závažnosti činu bola vyššia ako nepatrná.

Obžalovaného krajský súd zaradil podľa § 48 odsek 2, písmeno a) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu v danej trestnej veci vo výkone trestu odňatia slobody.

Z vyššie uvedených dôvodov bolo preto rozhodnuté spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku krajského súdu.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.